

Gele zaterdag

Hoera, vandaag mag ik naar de Uithof, want het is Open dag op onze universiteit.

Psychologie (e.a.) ontvangt horden aankomende studenten en hun ouders om hen voor te lichten en ik werk mee. Het is een frisse ochtend, de witte zon is schel. De zonneklep kan het haast niet aan tijdens de korte autorit. Ver voor me rijdt een paardentrailer die niet rechtsaf slaat waar ik dat wel verwacht. Het paard in die trailer is dus niet ziek en gaat niet naar de kliniek. Bij de ingang van de parkeergarage staan drie in warm geel gestoken gidsen waarvan er een *good morning* tegen me zegt. (Waarom? Ik heb een geel kenteken.) Ik bedenk dat geel de kleur van onze universiteit is en ik loop over de trambaan waar de tram nog lang niet over rijdt. De zon werpt lange schaduwen. De voorhal van het Theatron is mijn werkterrein. Twee collega's geven de colleges, ik sta op de markt. Al jaren. Die markt is weleens een bron van verveling geweest, omdat veel mensen 'het eerlijke verhaal' van studenten willen horen. Ik was de wervende verleider in dat verhaal. Vandaag zal alles anders zijn. Vandaag bestaat de verleiding uit chocolade pepernoten en Engelse drop, om zoete herinneringen aan psychologie, de Universiteit Utrecht en een positieve keuze voor deze studentenstad te bevorderen. En dat mensen moeite hebben met kiezen, dat is merkbaar. Er wordt uitgebreid gekeurd en vergeleken. Hebben Nijmegen en Maastricht andere psychologie? Ik zeg dat alle bacheloropleidingen psychologie in Nederland vergelijkbare programma's hebben. Maar ik maak ook duidelijk dat ik trots ben op psychologie in Utrecht. Wat gewoon waar is: we bieden goede docenten en goede begeleiding. Of psychobiologie in Amsterdam meer biologie heeft dan psychologie in Utrecht? In de loop van de dag leer ik van bezoekers en verhalen dat psychobiologie aan de UvA misschien een beetje saai is. Je zit veel in het lab. En men wil toch iets met mensen. Ik raak in gesprek met Silke, die Diergeneeskunde studeert. Zij heeft ook die warm-gele trui aan en leidt mensen naar de juiste plek. Zij is enthousiast over haar studie en omdat ik een paardentrailer heb gezien en Cornélie ken bij Paard, breng ik het gesprek daarop. Zij heeft het niet zo op paarden en vooral niet op hun eigenaren. Zij vinden hun eigen dier te belangrijk en zijn teveel gericht op detail. Silke wil zelf liever veearts worden. Ik begin over dr. Pol, een oude veearts in Michigan met Nederlandse roots, waarover *National Geographic* documentaires uitzendt. Silke vindt dr. Pol lomp, hij heeft het vak vijftig jaar geleden geleerd en nu doen we het toch echt anders. Op zo'n Open day (is dat wel goed Engels?) kom ik veel ouders tegen. Vader, moeder en dochter bijvoorbeeld. Moeder staat pal voor haar dochter: hoe zit het eigenlijk met de arbeidsmarkt voor psychologen? Koffiedik kijken, kan ik haar naar alle eerlijkheid zeggen. Ik kijk naar buiten. De zon staat alweer laag en schijnt nog steeds schel geel. Gelukkig.